

къждѣ 29 юлий и провоядаты въ Сливенъ *Дончо Ески Зарадията* да имъ донесе хлѣбъ и мехлеми за ранигѣ. Споредъ твърденията на самитѣ му другари, той ги издалъ на сливенскитѣ власти, но това е съмнително. Тѣй или инкъкъ, изтощенитѣ отъ пжтъ, гладъ и рани четници, били внезапно заградени отъ 150 башибозука. Тѣ се приготвятъ за отбрана и избиратъ за свой войвода *Иванъ Пеюолу*. Слѣдъ тѣй завързаното сражение турцитѣ се отдрѣпнали. Войводата билъ повторно раненъ, но на утринята тѣ всички, на брой 9 души, били изловени и затворени въ Сливенъ, а отъ тамъ въ *Аккж Калеси* (Цариградъ). Повечето отъ тѣхъ били отдѣлението на Караджата. Отъ тукъ се види, че тѣ сж се отдѣлили още слѣдъ падането на Караджата при Гжбени.¹⁾

Между участвувалитѣ въ четата на *Х. Димитра* сливенци сж били: самия войвода *Х. Димитъръ Х. Николовъ* (28 годишенъ); братъ му *Тодоръ Х. Николовъ* (25 годишенъ) *Александъръ Василевъ Читаклиевъ* (20 годишенъ), убитъ въ карасенскитѣ лозя и тамъ погребанъ; *Димитъръ Николовъ* („Коджа Ибрямъ“), знаменосецъ, погребанъ на Бузлуджа; *Х. Димитъръ Х. Атанасовъ*, роденъ въ Тулча, но отъ родители сливенци, погребанъ на Бузлуджа; *Георги П. Кавлаковъ*, сжщо падналь на Бузлуджа,²⁾ *Петръ Тодоровъ*, сжщо; *Стефанъ Господиновъ* или *Хитрия* или още *Топшанджиевъ*. Роденъ билъ прѣзь 1841 г. и познатъ на всички тогавашни войводи, защото билъ въ четитѣ на всички. Билъ „силенъ, смель, пѣргавъ и сърдченъ, страшенъ веселякъ и духовитъ“. „Момъкъ съ рѣдко юначество“. Той е № 14 въ хубавата картина на Пандурски, изобразяваща подвездането подъ клетва *Х. Димитровата* чета. (Вжъ подробности въ *Поборопълч.*, кн. IV—VI, 21). Братъ му *Илия Господиновъ* или *Гунчо* е чакаль *Х. Димитъръ* въ Сливенския балканъ съ своя чета.³⁾

¹⁾ Ср. Милевъ и Зах. Стояновъ, 217, 219, 221—224, 227 270—280.

²⁾ Георги Петровъ Кавлаковъ е ималь братъ, сжщо виденъ революционеръ, Василь П. Кавлаковъ, обѣсенъ въ Русчукъ. Тѣ сж чичовци на сарача Николая Кавлаковъ. По-рано били абаджии, отъ квартала Кумлука, и сж шиели дрехи на сливенскитѣ войводи. Прославили се още додѣ били въ Сливенъ; отъ тѣхъ треперѣли турцитѣ. Тѣ били едри, високи, „левентъ“ хора. Баща имъ Петръ Кавлака билъ виденъ майсторъ на постройки и устабашия на дюлгеритѣ. Една отъ сестритѣ му останала въ Ромъния слѣдъ 1830 г.

³⁾ Четитѣ на Гунчо и Харбоолу, слѣдъ разбиването на *Х. Димитъръ* при Бузлуджа тѣкмѣли да вдигнатъ възстание въ Сливенъ, но съгражданитѣ ги посвѣтвали да отложатъ това за по-благоприятно врѣме (ср. запискитѣ на Н. Кючуковъ, стр. 12 и Г. Димитровъ, кн. Бълг., II, 315). Прѣди да се разпрѣснатъ войводитѣ рѣшили да нападнатъ турската поща, която идѣла отъ Русе прѣзь Сливенъ за Цариградъ. Това станало при Джендемъ-дере на 12 августъ (1868 г.). По-тоя случай повече отъ 30—40 души сливенци били хвърлени въ зат-